

Hem de fer aquí present, les semblances que té la malaltia de Bang amb la febre de Malta, fins el punt que es produeixen aglutinacions serològiques en el sèrum revelador de la febre de Malta en les malalties de Bang i al revés.

En general, hem de dir que a Alemanya solament és qüestió de la malaltia de Barig, encara que la febre de Malta pugui presentar-se en malalts provinents de llocs de curació, de la costa de Dalmàcia.

Els casos de malaltia de Bang es presenten generalment en gent del camp ocupats en la indústria de la llet. També en sofreixen els veterinaris, almenys a la nostra regió (Württemberg-Hohenzollern). També poden emmalaltir-se nens alimentats amb llet de vaques malaltes. I en aquest punt dec assenyalar el fet d'haver vist nois emmalaltits d'aquesta malaltia, que havien anat a passar les vacances a petites platges del mar, envoltades per llocs agrícoles, sense tenir contacte directe amb vaques. La infecció per la llet em sembla indiscutible, encara que també alguns casos poden ésser atribuïts al contacte, com es veu, per exemple, en mares que s'han contagiats tenint cura dels seus fills malalts.

El quadro clínic de la malaltia de Bang és en gran manera semblant al tifus. Especialment s'hi troben en ell els tres símptomes característics del tifus: leucopènia, lentitud de po's i diazo-reacció. També es presenta en ella una roseola i el engruiximent de la melsa. Les diarrees es presenten en la malaltia de Bang amb una major freqüència, que en el tifus infantil. És també comú a ambdós el oferir els símptomes contradictoris d'un aparent benestar amb una alta febra. La malaltia dura, a vegades, setmanes, presentant la forma ondulant, i d'aquí li ve el nom de *febris undulans* amb el que, alguna vegada, ha estat designada. A l'igual que en tifus, la malaltia de Bang té tendència a oferir trastorns en altres parts del cos: manifestacions catarrals en l'arbre respiratori, bufs cardíacs, dolors articulars, flux en les noies i orquitis en els nois. A l'igual que la melsa, també s'hipertrofia el fetge i la coloració de la pell infantil pren amb el temps un feble to groguenc. Es poden, per tant, presentar alteracions en molts òrgans, tenint així davant nostre el curiós fet d'una malaltia que en la vaca té només manifestacions locals i en el cos humà és malaltia general.

La comprovació de la malaltia és molt difícil

a base de les manifestacions clíniques. En la major part de vegades es pren com a malaltia tifòidica. Solament allà on hi cap la sospita, com, per exemple, en un lloc de cria de vaques, es pot pensar amb ella. Solament els procediments de laboratori, això és, l'aglutinació, dona seguretat al diagnòstic. Possiblement, el nombre de casos de malaltia de Bang anirà augmentant, no per una major creixença, sinó per un millor diagnòstic. Així ocorrerà en molts casos avui tinguts per tifus, no obstant, no trobar-se cap comprovació de laboratori. En els instituts oficials d'investigació ja és obligatòria l'enquesta de la malaltia de Bang. En el tractament, el més important és l'isolament del malalt en una clínica, per evitar el contagi. Quant al tractament, pròpiament dit, es limitarà a administrar la dieta utilitzada en el tifus: salicilats en cas d'inflamació articular; banys si es presenta bronquitis, etc. Sembla que en algun cas ha donat bons resultats el neosalvarsan; però solament s'acudirà a tal medicació en casos que es perllonguin molt.

Febre ganglionar

Una nova malaltia ha estat descrita en aquests darrers anys amb el nom de febre ganglionar. Es tracta de la vella malaltia descrita l'any 1889 per Pfeiffer; però aquest autor i els seus seguidors varen escatir de si es tractava o no d'una malaltia autònoma, convenint unànimement com amb molta raó afirmà en Lechendorff de Viena, l'any 1929, que, com a tal, no podia admetre's. Però ensems eren coneguts els primers casos de la nova malaltia ganglionar i un any més tard en Glanzmann, en un formós i complet treball (das lymphamoide Drusenfieher, Berlín-Karger 1930), va anotar les relacions entre l'antiga febre ganglionar amb la nova, i descriví els seus trets essencials i el seu quadro clínic vist a la llum dels nous mètodes d'investigació.

L'estat greu que pot adquirir la febre ganglionar ve demostrat pels dos següents exemples:

Noia de 14 anys, amb un estat general esplèndid, va emmalaltir de sobte amb alta febre remitent, esgotament i mal de cap. La investigació va ésser completament negativa. Creient que es tractava de grip es recomanà repòs al llit i espectació. La febre va oscillar entre 38.5 i 39.5. Les molèsties subjectives varen desaparèixer, però persistint la febre d'origen desconegut i fent néixer